

S.M. REEKS

31

WRECK SENS

SADO-

MASOCHISME

S.M. REEKS

3 e jaargang

Prijs: f 6,90

SADO- MASOCHISME

(WREDE SEKS)

is een speciale uitgave voor s.-m. ge-
interesseerden.

Dit tijdschrift bevat uitsluitend foto's
en verhalen die s.-m. getint zijn.
Brieven, advertenties etc. worden niet
opgenomen.

Een abonnement is mogelijk voor 6 of
12 nummers.

De abonnementsprijs bedraagt

voor 6 nummers: f 40,—

voor 12 nummers: f 75,—

Een uitgave van

BIOFOT

Postbus 1053 - Groningen - Tel. 050-130007 - Post giro 20.12044

Distributie: Boek Import Amsterdam B.V. - Tel. 020-228476

MIA LIET ZICH VERKRACHTEN...

Mia had een verkrachtingssyndroom. Dat betekende, dat ze ergaar hunkerde
ook eens in haar leven door een of twee kerels te pakken te worden genomen.
Ze had er nog nooit met iemand over gesproken, zelfs niet met haar boezem-
vriendin, maar het verlangen naar een seksuele overweldiging groeide met de
dag bij haar.

Daarom sloeg ze alle gebruikelijke adviezen om zich als "vrouw alleen" nooit in
de avondlijke uren over eenzame bospaden te begeven, vierkant in de wind.
Elke maandagavond reed ze - na de koerrepitie - op haar fiets over de smalle
bosweg naar haar hunk, dat midden in een weiland stond.

Ze waren bezig de Messiah van Händel in te studeren. Luidkeels het Hallelujah
zingend fietste Mia huiswaarts...

Vlak voor haar huis sloeg het noodlot toe, waarover ze zo vaak gedroomd had: twee kerels schoten achter de heg vandaan en sleunden haar van haar fiets. Ze slaakte een luide gil, maar een rauwe stem siste haar toe, dat ze haar mond moest houden, omdat ze haar anders een toontje lager zouden laten zingen. De maan ging op dat moment schuif achter dikke wolken, zodat ze de gezichten van de aangedroefers niet kon zien. Een van hen nam haar in de houdgreep, terwijl de ander haar fiets oppakte en deze in de voorruit smiet...

Toen ze voor de voordeur stonden, maakte de man, die zich over haar rijwiel had 'ontfermd', haar schoudertas open en viste haar sleutelbos eruit. Een kleine davenlantaarn lichtte hem bij. Met een krijtuit gezicht keek het meisje toe, toen hij behendig de deur openmaakte. Even vroeg ze zich af, hoe hij zo gauw de goede sleutel had weten te vinden, maar de oplossing lag voor de hand: er zat maar één lipstempel aan de sleutelbos en de voordeur van haar huis had een lipslot!...

Haar schouder deed pijn, toen ze naar binnen werd geduwd, mannevingers omklemden haar ranke pols als een ijzeren boel. Het lantaarnlicht gleed over de muur en ontdekte de schakelaar. Twee seconden later baadde de gang in het schijnsel van de grote kroonluchter die ze op haar verjaardag van haar moeder had gekregen.

Met grote angstigen keek ze naar de man, die het licht had aangestoken. Zijn likkende tong en zijn begenige ogen beloofden niet veel goeds. De andere vent die haar in de houdgreep hield en wiens gezicht ze nog steeds niet goed gerien had, duwde haar bruis de gang door.

„Is je slaapkamer daarboven?“ De stem achter haar klonk bits en snaarwerig. Ze knikte. De trap was smal. De ene man liep achterstevoren naar boven, terwijl hij haar aan haar armen met zich meetrok. De ander volgde achter haar. Confronterend keek hij naar het witte slipje, dat onder haar mini-rok zichtbaar was. Zijn pik was tijdens de overval al stijf geworden, maar nu groeide het neukapparaat in een mum van tijd onder het pipje van zijn slip uit en stond weldra als een paal van cement tegen zijn been...

Op haar slaapkamer maakten de beide booswichten korte metten met haar: ze trokken haar de kleren uit. Alleen haar goedeltje, haar knopen en haar schoenen lieten ze haar aanhouden, omdat ze dat allebei zo'n ontzettend geil gezicht vonden...

Silkkend lag Mia op haar beddesprei. Het gezicht van de vent die haar in de houdgreep had gehouden beangstigde haar nóg meer dan dat van zijn kame-raad. Naast haar had hij een aantal lange koorden neergegooid en ze begreep, wat ze met haar zouden doen, zodra ze zich hadden uitgetrokken en met die 'arbeid' waren ze nu bijna klaar...ze zouden haar vastbinden. Wanhopig vroeg ze zich af, wat er daarna met haar gebeuren zou...

Klappertandend staarde ze naar de vette tumpen, die dreigend uit de slijpjes te voorschijn sprongen, zodra de maassen deze van hun billen stroopten. Mia besefte, dat de werkelijkheid veel gruwelijker was dan al haar fantasieën. Toch prees ze zich gelukkig, dat ze er sinds jaren zo goed op voorbereid was geweest: ze slakte de pil trouw elke dag!

Toen de knagen haar besprongen en haar boeiden, begon ze luid te schreeuwen, maar daar hadden ze rekening mee gehouden, want een van hen diepte uit zijn broek, die in een hoek van de kamer op de grond lag, een paar pleisters op. Eerst gaf hij haar een fikse drams om de oren, vervolgens plakte hij de pleisters op haar mond.

Onverschoorbaar ging de ander door met haar vast te binden. Zodra hij de laatste knoop had gelegd, tilde hij haar bij de billen op en perste zijn dikgenderde lul 'laags achteren' in haar flamoos. Kasuend van de pijn werd ze aan de nekpaal gespiet. Zijn maas, de krullebol, grinnikte en sleurde haar aan haar lange, blonde haren omhoog. „Zeg, zus, nou gaan geintjes, hé? Als je je lekker door ons laat naziën, hoef je van ons geen spiertje last te verwachten, maar wanneer je tegenstribbelt, dan konden we wel eens knap vervelend worden! Heb je dat begrepen, snoesje?"

Hij wachtte haar reactie niet af, maar liet haar hoofd paardoes op het beddedek vallen, terwijl zijn kompaan onverdroten doornrukte en zijn penis steeds dieper in haar naaswe kut op en neer liet gaan...

Het meisje deed een zwakke poging de naziende kerel met haar vingers wat van zich af te houden, want haar kuitwabben waren één brok pijn. Hele vlammen schichtten door haar buik en leken haar binnenste te verschroeven. Stuiptrek-kend probeerde ze zich van de steeds dieper gravende heipaal los te maken, maar alle moeite was tevergeefs, want de krullebol pakte haar weer beet en sruuwde haar toe, dat hij haar niet nóg een keer waarschuwen zou!

Ze kende de beide bruten die haar zo kwalijk behandelden niet. Geen wonder overigens, want de krullebol en zijn maat waren nog niet zo lang geleden in het dorp neergestreken. Wat ze precies uitpookten wist niemand, maar ze maakten 'goede sier' in het enige kafeetje, dat de plaats kende. Wat Mia ook niet wist was, dat ze met een van de stamgasten één weddenschap hadden afgesloten, dit alles in de kleine nachtdijke uurtjes, toen de jeneverfles al behoorlijk was zangesproken....

Hete tranen biggelden over haar wangen, toen de stampende eikel ten slotte haar baarmoeder bereikte. Het gehijg van de naziende man klook haar steeds angstaanjengender in de oren. Ze voelde de pik van de krullebol over haar schouder glijden. 'O god, had ik me vanavond maar door die leuke tentje thuis laten brengen,' dacht ze in haar wanhoop, 'hij heeft het me al een paar keer aangeboden, maar ik heb het steeds afgeslagen....'

Toen het spetterende zaad in haar geraadbruakte lichaam goltde, verminderden de pijncheuten. Zoete golven van genot voeren door haar heen en vureng sterretjes schoten voor haar ogen langz. Het hijgen van haar neuker was nog niet van de lucht, maar het klonk nu een stuk minder bedreigend in haar oren dan zojuist....

Ze loosde een diepe zucht, nadat de krullebol de pleisters van haar lippen had getrokken. De pik die in haar kut stak verslaptte en het week wordende manne-vlees lag nu als een bevende koestering in haar buik...

De daad van de krullebol was echter niet uit menstlievendheid gesteld, nee, zijn ballen stonden op barsten en hij vond het nu hoognodig tijd, dat hij aan de beurt kwam en derhalve ook een beurt kreeg!

Hij ging onder haar liggen en pakte haar weer bij haar haren. „Snoezzpoes, ik ga je dorstige keeltje kosen...steek die knuppel van mij maar eens diep in je keel, dan geef ik je gratis de heerlijkste limonade die je je maar denken kunt!“ spotte hij.

Ze schoorzaemde onmiddellijk en liet haar vochtige lippen om zijn rood aangelopen schacht glijden. Op en neer, op en neer ging haar blondgelokte hoofd en het uitzicht op dit schouwspel maakte haar 'achterban' zo hitsig, dat diens penis in de koest mogelijke tijd weer versnijfde en hij voor de tweede keer zijn stormram in haar neukbol beukte...

De achter-langs-naar kwam echter niet in haar klaar, doordat de krullebol opeens tot het besef kwam, dat hij zijn sperma beter in haar weke flamoeden dan in haar strot kon sproeien. Daarom spreng deze overelnd en bevrijdde haar - ondanks de hevige protesten van zijn maas, die zich noodgedwongen uit haar melkende spietje terug had moeten trekken - van haar knellende boeien.

„Even goeie vrienden, hoor, maar ik vind het kloeteng, dat ik van jou die lekkere meid niet zou mogen naaien op de manier die ik het gelist viad!“ schamperde de krullebol. „Ga jij maar op de vloer zitten en trek jezelf eens lekker af!“

De ander droop af en verdween man of meer van het toneel. Met een veronzorgte blik liet hij zich op de grond zakken en begon zich af te sjorren...

De krullebol had nu het rijk alleen. Hij liet Mia schrijlings boven zich plaatsnemen. Kreunend zakte ze op zijn stijf gezwollen neukspier en liet zich door het trillende gevaarte dooiboeren.

De jongen sloot in uiterste vervoering zijn ogen. Hij had al met veel meisjes geneukt, maar nog nooit had een vrouw hem zo opgewonden als deze, die alomst wilder op en neer danste. Het was hem overigens zonneklaar, dat alst alleen haar prachtige lichaam en haar zwigende kut hem in opperste ekstase brachten, maar dat de overmeestring en de verkrachting van haar hem ook een geweldige kick gaven!...

Tijdens het neukfestijn keek het meisje in de spiegel...haar ogen leken gebroken, haar rode lippen stonden open en haar borsten waren gezwollen. Af en toe floot haar adem tussen haar hagelwitte tanden door...

Vervolg: elders in deze uitgave

De engelen des doods...

„Bent u bang voor de dood? Wel, dat mag, want de doodsangst is niemand vreemd! Besef echter wel, dat uw leven pas begint, wanneer u sterft! De wetenschappen van het spiritisme, de zielsverhuizing en de godsdiensten leveren daar de bewijzen voor. De overgang naar het Andere Leven is desondanks geen anecdoten, u doet het tenslotte maar een keer! Wanneer u twintig bent, staat u er niet zo vaak bij stil, maar wanneer u de veertig bent gepasseerd, gaat u de jaren zitten tellen! 'Istik op de helft van mijn leven of ben ik de allang gepasseerd? Wanneer sommige kwelen zich beginnen af te rekenen, laat die vraag zich dag aan dag horen. U spreekt er met niemand over, maar ze vreet zich aan u vast. Een hartaanval kan u breken, kanker kan u nog steeds een langzame en wrede dood doen sterven. Wilt u dat? Wilt u zich door die gemene dood, die komen kan als een dief in de nacht, laten overmeesteren? ...

„Gemene dood? Ja, want ziektes willen u seer, verontmenselijken u, ontnemen u de mogelijkheid de held of heldin te zijn, die u wilt zijn! Overwin de dood door de Dood! Kies zelf het moment waarop u het Eeuwige Leven in wilt gaan. Wij helpen u daarbij. Maak u centerfijk. Kom eens met ons praten. Ons kantoor is dag en nacht geopend. Om de kosten hoeft u het niet te laten! Societas Angelorum Mortis, Straat 34, wijk 11-76.”

Het knappe meisje, dat deze serebere commercial met een parelende Prodent-glimlach had uitgesproken, verdween van 't driedimensionale beeldscherm. Een magere nieuw-lezer met een uitdrukking volgde haar op en begon de cliënte van de wereld de harskamers in te spazieren, maar Jan Dieriks draaide hem tijdig de nek om. Met een paar stoppen was hij bij zijn televisietoestel en drukte een rode knop in. Het beeld verdween en maakte plaats voor rustig grip.

Nervens sloeg hij een stevige whisky achterover. Vervolgens stak hij een sigaar in de brand en trok zijn jack aan. Vluchtig keek hij naar de sterrenhemel, nee, hij hoefde geen rogenpas aan. De flitsende neonreklames van het eenentwintigste-eeuwse Amsterdam leken hem naar buiten te lokken, naar het avontuur dat hij in de door computers beheerste maatschappij zo node miste.

De lift bracht hem pijnsnel naar beneden. Het was slechts tien minuten gaans naar Straat 34. Hij besloot erheen te lopen...

De geplastificeerde hal van flat 76 was met noon verlicht, maar zodra hij de trap had betreden en de elektronische deuren van glas zich voor hem hadden geopend, werd hij opgenomen in een wereld die hij slechts uit de geschiedenisboeken kende. Het was hem vreemd te moede, toen hij de houten lambrisering ontwaarde, die leek te bewegen en te dansen in het flakkerende licht van tientallen kaarsen. Palmen en bloemen in allerlei kleuren woepen grillige schaduwen tegen de wanden, wierook wolft op uit aardse potten, terwijl zachte muziek uit lang vervlogen tijden teder door de ruimte raiste...

De ironische trek om zijn lippen verdween en een ongeloof gevoel van ontroering voor door hem heen. Zijn ogen zagen zich vast aan de rust en de betovering die hem overmanden. Geen seën, geen plastic, geen oververdoend luidspreekerscheit van de president en diens fantastische aanhang, waren dit masschen de grutige woorden waarover de merkwaardige selte in het christengetto sprak?

„Kan ik u van dienst zijn, meneer?”

Eensklaps stond ze voor hem, het meisje dat hij voor de televisie had gezien.

„Ja...ah...ik heb u...“ hukkende hij.

„Net op het beeldscherm gehoord en u wilt graag inslachten?” veldte ze gevat aan, terwijl haar blauwe ogen twinkelden. „Zal ik u maar voorgaan?”

Jan knikte. Ze liep voor hem uit en hij volgde haar. Zijn ogen hechtten zich aan haar weibelende achterste, dat door een strak mini-rokje van donker leer omspannen werd. Het milde kaarslicht schoot sterretjes in haar glad gepoetste laarzen die welkustig afstaken tegen haar slanke, gebruide benen.

Ze opende een deur. Hij trad binnen en kwam in een groene kamer, die dezelfde afzet ademde als de hal. Kaarsen knispelden, wuurook walmde, dezelfde muziek weerklonk. In het midden stonden twee fauteuils van donker leer, doortassenen een tafeltje met glazen, enkele flessen, sigaretten en sigaren.

Jan vlijde zich in een fauteuil rust. Het meisje offerde hem een kist sigaren.

„Draak u die peuk maar uit en steek een sigaar van ons op...ze zijn weergalooz, massenstuiken uit de vorige eeuw...heel wat anders dan het bocht dat u nu rookt!”

Even later zong hij zijn longen vol met een verrukkelijke geur die hij niet konde

„Ongelooflijk.” flusterde hij schor, „ik weet niet wat me overkomt...wat een genot!”

„Datzelfde zult u zeggen, als u deze heerlijke whisky proeft...honderdvijftig jaar oud! Zal ik u maar inschenken?”

Verdwaand knikte hij haar toe. De drank klokte in zijn glas en zijn gezicht liep rood aan, zodra de vurige drank door zijn keel gleed.

„Ik zie, dat onze whisky er goed bij u valt,” merkte het meisje met een lieve glimlach op, nadat ze tegenvoer hem was gaan zitten. „Dat doet me deugd, maar ik denk niet, dat u naar ons toegekomen bent om een borrel te drinken. Daar zijn de staatskroegen voor...” „Die overigens altemaal op dit zalige uur van de avond al gesloten zijn,” voegde ze er op sarkasische wijze aan toe.

Jan moest knikken. Dat mocht hij wel, die kritiek op het bewind. Desondanks keek hij schichtig om zich heen.

„U bent toch niet bang voor afuisterapparatuur?” vroeg ze. „U bent hier veilig, hoor! U bent momenteel van geen enkel belang voor de staat, u komt immers voor de terminale begeleiding.” Wij genieten de volle bescherming van onze republiek, omdat wij de opsporingsambtenaren veel werk uit handen nemen, begrijpt u? Door onze arbeid bespaart wij de staat vele tijdovende processen, maar dat niet alleen...ook de financiering van eekskunsepelotens, jarenlange verblijven in de gevangenis en ga zo maar door. Ik wil wedden, dat u iets op uw geweten hebt...is de veiligheidspolitie u op het spoor?”

„Ik voos van wel,” baastde de jonge man. „Eergisteren kreeg ik een uitnodiging om de volgende week dinsdag voor een zogenaamd routine-onderzoek op het bureau van de staatsveiligheidsdienst te verschijnen...”

„Dacht ik het niet!“ Het meisje stampvoette met haar gelaarde rechterbeen op de vloer „Dat is het begin van het einde, burger Dierks! Apopos, wat is je voornaam? Ik heet Henriëtte.“

„Jan. Jan is mijn naam.“

„Lieve jongen, de galg staat je te wachten!“ Meerwang keek Henriëtte hem aan. Lijkbleek was zijn gezicht. Soel schonk ze hem een tweede glas in.

„Heb je je ooit kritisch uitgelaten over de politieke lijn van ons staatsbestel?“ vroeg ze hem, terwijl ze ook een forse sigaar in de brand stak.

„Ja... onlangs... in een kafe...“ hikkolde hij, terwijl het zweet hem aan alle kanten stroomde.

„Stem van je...“ antwoordde het meisje en zette haar benen wijd uit elkaar, zodat hij het begeerlijke wit van haar slipje kon bewonderen. „Je hoort dagelijks van terrechtstellingen en toeh zet je je leven op het spel!“

„Ik probeer mijn mastap te verzuipen. Als ik voldoende drank in m'n lijf heb, vergeet ik het... maar dat is geen verweer!“

„Nee, zeker niet.“ benamde Henriëtte. „Ook al zou je weet ik waar onderduiken, dan zouden de kniddebeers je nog binnen de kortst mogelijke tijd weten te vinden. Laten we eerlijk zijn, je bent een verloren man!“

„Is daar niets aan te doen?“ vroeg hij met een asgraw grizicht.

„Jawel, de enige manier om die smeerlappen te ontlopen is een kontrakt met ons af te sluiten. De Vereniging van de Engelen des Doods stelt je nooit offe nummer te leuf. Bij ons ben je veilig. Zakelijke belangen spelen bij ons slechts een ondergeschikte rol. Toch moeten we die eerste even doorpraten. Hoeveel staat er momenteel op je bankrekening?“

„En... tienduizend gulden.“

Ze vertrok geen spier van haar gezicht, toen ze het hoge bedrag vernam, maar urwendig jubelde ze. Ze pakte een formulier van de stapel die onder het tafeltje lag en overhandigde het hem.

„Als je dat bedrag aan ons overmaakt, dus je handtekening plaatst, hoef je niets meer te vrezen!“ Haar stem klonk geruststellend.

„Maar wat zijn de gevolgen?“

Henriëtte gaf geen antwoord, ze staarde hem alleen maar aan. Opeens werd de deur geopend. Er kwamen een meisje binnen, dat haar een briefje overhandigde. Even snel als ze gekomen was, verdween ze ook weer.

Henriëtte overhandigde het hem. En hij las: 'Bea bericht. Veiligheidspolitie onderzoekt woning van J. Dierks. Doodskoppenbrigade is in actie! Verlet het hem!'

Hij had geen enkele aansporing meer nodig. In bevende letters zette hij zijn handtekening.

Ze griste het formulier onder zijn handen vandaan en vulde de andere gegevens in. Met korte stem beantwoordde hij haar vragen: geboortedatum, adres, registratienummer van de staat en nog vele dingen meer.

Toen ze ermee klaar was, vouwde ze het ingevulde blad op en stak het in de linkerzak van haar bloes. Daarna stond ze op en gaf hem een hand.

„Sorry, mijn taak is nu beëindigd. Ik staar zo aanstonds een van de andere Engelen naar je toe.“

Ze griste het formulier onder zijn handen vandaan en vulde de andere gegevens in. Met korte stem beantwoordde hij haar vragen: geboortedatum, adres, registratienummer van de staat en nog vele dingen meer.

Toen ze ermee klaar was, vouwde ze het ingevulde blad op en stak het in de linkerzak van haar bloes. Daarna stond ze op en gaf hem een hand.

„Sorry, mijn taak is nu beëindigd. Ik staar zo aanstonds een van de andere Engelen naar je toe.“

„Henriëtte, waarom laat je me nu in de steek?“ weeklaagde hij. „Je geeft me hoop... nee, zekerheid, want ik vertrouw je... en nou ga je weg... waarom doe je me dit aan?“

„Ze lachte en streek hem even over z'n haren, maar ze gaf geen antwoord op zijn vraag. „Je zult je vannacht wel vermaken, daar twijfel ik niet aan. Terlofste komt dat je ook toe, want je hebt een flinke prijs betaald.“

„Je bent een klant first class, wist je dat?“

Zonder zijn antwoord af te wachten liep ze weg. Als aan de grond genaagd keek hij haar na. Toen de deur achter haar was dichtgeklapt, nam hij een stieve slok uit zijn glas dat ze, vlak voordat ze wegging, nog eens had ingeschonken...

Het meisje dat binnenkwam keek een ijsberg, vergeleken met de warmte die Henriëtte had aangestruikt. Ze was ongetwijfeld mooi, zo mooi als marmer kan zijn, maar ze leek niet zo koed. Ze ging tegenover hem zitten en keek hem met een paar koude vissen en aan.

„Uw kamer is geroofd!“ Haar stem klonk centosig en miste de hartelijkheid van die van Henriëtte. „Een der onzen zal u begeleiden. Neemt u geroepen met mij of probeert u een ander?“

„Hoe... hoe bedoelt u?“ stotterde hij.

„Wel, het is ons bekend, dat elke man zijn behoeften heeft ten opzichte van het andere geslacht.“ „glimlachte het meisje, alsof ze van achter een loket de vraag van een klant beantwoordde.“ „Daarin komen wij u tegemoet. Binnenkort aanvaardt u de grote reis, daarvoor hebt u ons betaald... ruimschoots mag ik wel zeggen... dus u mag genieten van al de genegenheid die wij u aan kunnen bieden. U zegt het maar!“

„Ik zou graag met twee meisjes de nacht willen doorbrengen.“ zei Jan met hese stem.

„Bloodjes... ja, met volle borst... slank en knap... die...“

„Ik zal ervoor zorgen.“ beloofde het meisje. „Mag ik nog een bier inschenken?“

„Graag, het smaakt verrukkelijk!“

Het vaarwater klokte weer in zijn glas. Zodra het ingeschonken was, goot hij het door zijn keel. Er volgde nog een... en nog een...

„Welke terminale overgang wilt u?“ vroeg ze hem. Haar woorden kwamen mistig en onwerkelijk bij hem over. „De meest gemakkelijke, maar wel de minst heroische is die met de spuit.“

„Vervolgde ze. „Je ligt op een bed... enkele engelen staan om je heen. Een van hen prikt je in je arm... je voelt geen pijn, want je pik wordt gelijktijdig door zachte meesjeshanden en zwoele vrouwenmonden... zachte muziek van Mozart weerklinkt... je zint je in een zoete slaap waaraan je, lichamselijk althans, nooit meer wakker zult worden.“

„Maar we kennen ook andere methodieken... stel je dat eens voor... we baden je aan een paal vast en bladdoeken je... daarna schieten we onze revolvers op je leeg... nee, schrik niet, vergetels in je hoofd en vier je hart... iedere engel is een scherpschutster, die nooit offe stemmer haar doel mist. Heldhaftig, vlied je niet? Ophangen kunnen we je ook, er staat een juweel van een galg op onze binnenplaats. Maar je hebt als first-class klant een zeer bijzonder privilege.“

„Vertel me meer over dat privilege.“ drong Jan moeizaam aan.

Ze haalde diep adem en nam vrijmoedig een slok uit zijn glas. Ze wend opeens weer voemelijk.

„U geniet het bijzondere voorrecht, dat u uw terminale overgang door de computer mag

laten bepalen. U zult in dat geval een aantal vragen moeten beantwoorden, die dan door hem worden verwerkt. Een nadeel is, dat op Thanatos - zo noemen we hem voor het gemak - geen beroep mogelijk is. U zult u aan zijn oordeel moeten onderwerpen. „Dat houdt dus in, dat ik bijvoorbeeld zal worden opgehangen, wanneer Tra...eh, hoe heet dat ding ook alweer?“

„Thanatos!“

„Wanneer Thanatos dat wil.“

„Dat kan ik niet ontkennen... u hebt echter vele andere kansen. U weet ook nog niet wat ergeenover staat: als u erin instapt, wordt uw terminale overgang als beloning een aantal uren uitgesteld! Gedurende die termijn kunt u naar hartelust genieten van alles wat wij u te bieden hebben! En dat is nogal wat: de bevrediging van al uw lusten.“ Hij haalde diep adem en liet zich zijn glas nogmaals volschenken. De drank vertroebelde zijn geest en hij zag alles niet zo scherp meer, maar zijn waakzaamheid was nog niet gedoofd.

„Julie maakte me lekker met al die fantastische beloften en jullie weten verdoend goed, waar de zwakke plek van een man zit,“ zei hij met ergezins aangelagen stem, „maar ik voel er geen doer voor om door jullie te worden opgekoopt!“

„Uw ordinaire taal is een belediging voor ons humane werk!“ briste het meisje en haar ogen fonkelden vuur. „Onze computer vergist zich soon. Al uw gegevens worden door Thanatos objectief en met de grootste deskundigheid verwerkt. Thanatos kent geen menselijke vooroordelen. Hij begeleidt u naar de Eeuwige Jachtvelden op de wijzen, die hij uw karakter, uw intelligentie en uw gevoelsleven aansluit. Waarom talent u? U bent toch een klant van ons? Waarom maakt u geen gebruik van datgene waar u recht op hebt?“

Op graffiteerde manier sloeg ze haar ene been over het andere. Snel trok ze haar minirok een centje op. Boven het leer van haar laarzen waren haar blote benen gedeeltelijk zichtbaar - zongebromd vel, lokkende vrouweluid, zacht en warm... In de nabijheid ervan bevond zich een bedwelvende heldespoort, waarna zonne-olien de voorontken waren van een hemel vol lust...

Ze zag aan de lankerende blik in zijn ogen, dat ze hem bijna in haar netten had gevangen.

Ze hoefde het 'trekkoord' alleen nog maar aan te halen.

Ze brakte zich en pakte een formulier van de stapel. Ze legde het op het tafeltje en knikte hem bemoedigend toe.

„Zodra u de vragen hebt beantwoord, moegt u met me meegaan naar de Kamer der Zoete Dromen, waar u de nacht met zig doorbrengt. Tenzij u de voorkeur geeft aan die twee blonde meisjes over wie u sprak.“

Zijn laatste weerstand brak. Zijn pik persie zich loodwaar door het peetje van zijn slip. Hij greep een balpoint uit zijn zak en begon de vragen zo uitvoerig mogelijk te beantwoorden. Af en toe keek hij naar het meisje, dat hem zwijgend gadesloeg. Een flauwe glimlach rustte op haar lippen en week niet van haar knappe gezicht.

Na een uur was hij klaar. In kleine blokletters had hij op alle vragen een antwoord gegeven. Hij vouwde het formulier in tweeën en overhandigde het haar.

„Verdorie,“ zuchtte hij opgelicht, „jullie hebben me geweldig uitgekled met al die gewetensvragen... zelfs mijn seksuele leven moest ik blootgeven!“

De engelen des doods...

„U bent een ideale cliënt! Ik heb het alden meegemaakt, dat iemand zo nauwgezet op onze vragen inging!” prees ze, maar de spottende blik in haar ogen ontging hem. Toen stond ze op en pakte hem bij de hand. Als een kind liet hij zich door haar meevoeren. Bij de deur stopte ze even en dawde het formulier in een sleuf...

In de weelderig ingerichte Kamer der Zeele Dromen ontloopte de 'ijsberg' zich in een gloeiende en vurige vulkaan. Ze ontkleedde zich, waarna ze zijn kleren van zijn lijf scheurde...

Haar geartige kutloek op een vleestende plant, die zijn stijve pik tot aan de ballen in haar dikke en weerbarstige stijn oproef, tot hij heerlijk klaarkwam en zijn zaad in de diepste krochten van haar op en neer dansende buik spoot...

Uitgeput viel hij naast haar neer, maar ze overviel hem als een hongerge Jonawia. Ze beet haar tanden in zijn gespannen schacht, terwijl ze haar lekkende spleet op zijn gezicht dawde. Hij slobberde de smetende mengeling van manedgel en eigen zaad door zijn keel. Een vuur van gnot zinderde door zijn saakte lichaam en het duerde niet lang, of zijn pik brakte dikke shorten sperma in de hunkerende keel van het meisje, dat smikkend en kreunend op hem lag...

Op de elfde verheping, in kamer 22, ziten twee jonge vrouwen met elkaar te praten. Ze rookten de ene sigaret na de andere en de rook was te stryden. De inhoud van de sherry-flas, die op een stoel stond, mіндеerde om de vijf minuten.

„Ik verveel me dood,” moopperde de een. „Ik heb de laatste twee weken alleen maar ouwe klanten gehad, die ik met een spuit de pijp uit moest jagen. Verdorie, dat welke gedoe komt me zo langzamerhand de strot uit. Ik kan geen Mozart meer horen en ik kots van al dat gefemel met die lui die zo roddig dood willen. Lekker modemeremalyk over hun bollekes stryken... han geslachtsdelen strylen... bah...”

„Ik ben het met je eens, maar daar komt verandering in,” siste de ander. „Je moet Amanda even de tyd geven. Ze heeft Vanessa niet voor niets van de kaart geveerd. Jammer, dat je er vanochtend tydens de stafvergadering niet bij was, de meeste meisjes denken er net zo over als jij!”

„Ik hoop, dat je gelijk hebt, Henrétte... het is alweer maanden geleden, dat we de een of andere geschifte vogel hebben opgehangen. En wel meer dier een jaar, dat we iemand hebben neergeschoten... een meisje, geloof ik, dat net zo wilde sterven als haar man die door de staatspolitie was veroordeeld tot de dood door het vuurpeloton. Vedomme, ik heb toch zeker niet voor niks een opleiding van drie maanden gehad om scherpshutter te mogen worden? Maar wat doe ik nou, dag in, dag uit, mannetjes en vrouwjes zelvend toespreken en een injectienaald met gr in han trillende armen toegespuiten? Ik baal als een ster, begrip je dat?”

Henrétte knikte haar vriendin toe en deed een diepe haal aan haar sigaret.

„Jammer begrip ik dat,” beaamde ze. „Maar er is verandering op til! We wijzigen onze koers. Amanda's voorstel is vanmorgen door iedereen aangenomen... behalve natuurlijk door Vanessa, die trut, maar dat zal haar nog naar opbreken, denk ik...”

„Hoe bedoel je dat?”

„Wat dacht je, die zit momenteel in de isolerzel over haar zonden na te denken...”

De engelen des doods...

Het meige rilde even. Ze wist wat die oel betekende: kou, water en brood, vernederingen en geshengen door de bewaaksters. ze had er zelf een dag gevangen gezeten - voor een onschuldig vergrip - en ze was er geraadbraakt uitgekomen.

Henriette deed alsof ze niets merkte en ging verder met haar betoeg. „Amanda is van mening, dat de oneindelijke beslissing over de terminale begeleiding en de overgangsmethodiek weer in onze handen moet liggen. Natuurlijk mag de klient suggesties aandrigen, waarmee we zeer zeker in onze diagnose rekening zullen houden, maar de definitieve besluitvorming is enkel en alleen voorbehouden aan de staf! Om deze procedure te bespoedigen en te vergemakkelijken heeft ze een magneetare faklor voorgesteld: de komputer Thanatos.“

„Sinda wanneer hebben wij hier een komputer?“ vroeg de ander stomverbaasd. „Zeg, Henriette, je lijkt de president wel met je officiële gela. wijle gewoon doen en me in de taal van het jaar 2051 vertellen wat je op je hart hebt!“

Henriette barste in lachen uit, ze sloeg zich op haar knieën van de pret.

„Oke, lieverd... gut, wat ben je weer komisch! Goed, je krijgt ze zia! Wel, Amanda maakt voortaan iedere zakkenwasser en iedere trui die heerleen komt wijt, dat we een komputer hebben, die haarfijn uitmaakt, hoe hij of zij de pijp moet worden uitgejaagd. En al die stommelingen vullen natuurlijk braaf een formulier in, dat zogenaamd in die komputer Thanatos wordt gestopt! Geen wonder, want ze spiegelt ze een paradijs voor, een waar Walhalla met lekker vreten en drinken en veel seks. Wat dat laatste betreft zullen we voor de levensmoede wijven die hun toevlucht tot ons nemen nog een stel moose kerels op moeten trommelen, maar ik geloof, dat we dat wel aan Amanda kunnen overlaten.“

„Wacht even... als ik je goed begrijp, dan maken wij voortaan uit, hoe we al die stommelingen naar het hiernamaals helpen!“

„Je hebt de spijker op de kop geslagen, liefje!“

Met wijd opengeperde ogen keek het meige haar vriendin aan. „Ik... ik kan het haast niet geloven.“ stamelde ze. „Eindelijk kan ik mijn revolver weer vullen met glomend lood... eindelijk kunnen we weer moorden... kerels doen sidderen van angst, wanneer we ze de handen op de rug vastbinden en het touw aan een stijve las om hun halsen snoeren... mijn kut wordt al kledder, als ik ernaar dank... he, Henriette, je brengt me op een grandoos idee... de spijker op de kop zet je toch?“

Ze struikelde over haar woorden, toen ze Henriette vertelde, dat deze haar met haar antwoord op een lumsus idee had gebracht.

Dertig jonge vrouwen hingen aan de lippen van de bekoorlijke Amanda, toen deze in geuren en kleuren vertelde, wat ze de afgelopen nacht met haar klient had beleefd. Sommigen van hen zaten met een dieprode klear op hun wangen te luisteren en verborgen hun handen onder de grote tafel. Hun vingers strekten verwoed over de knutjes van hun slaps die steeds vochtiger werden.

Amanda merkte de groeiende opwinding rondom haar en om te voorkomen, dat de vergadering in een vinger-orgie zou ontasteden - dit was tijdens het regiem van Vaneisa herhaaldelijk voorgekomen - beëindigde ze haar relaas en ging zonder blikken of blozen over naar de punten die op de agenda stonden. Plotseling was ze weer de oegemaakbare

gsberg, de ongevooijde leidster die met haar afstandelijke taalgebruik de meisjes uit hun roes wist te halen. Met een ijzige blik keek ze ieder beurtelings aan, een spotlach bevroor zich even op haar lippen.

„Het volgende punt op de agenda is Vanessa...” – haar stijfgeroepen stem sneed als een mes in de trommelvellen van haar toehoorders – „ik heb haar vanochtend in de isolementruimte opgezocht en haar gevraagd, of ze de door mij voorgestelde en door jullie met algemene stemmen aangenomen doctrine wil onderschrijven. Ondanks de dedelijke behandeling die onze zeer deskundige therapeuten haar de afgelopen nacht hebben gegeven, bleek ze daartoe echter niet in staat. In een breedvoerige discussie tussen haar en mij bleven onze standpunten ongewijzigd. Natuurlijk heeft dit Konsequenties voor haar. Ik respecteer haar uitingsspan, maar zij is nu een dissidente! Zij heeft zich buiten onze nauwe orde geplaatst. Ik stel voor om de doctrine, waar jullie allemaal mee hebben ingestemd, voor het eerst op haar toe te passen. Zie dit niet als een straf, nee, dit is een disciplinaire maatregel, niet meer en niet minder. Ik geloof overigens niet, dat ik dit in stemming hoeft te brengen, is het wel? Het spreekt voor zich, dat ik achter een democratische procedure sta, maar wanneer jullie tegen zonden stemmen, zou je je eigen besluitvorming op losse schroeven zetten?”

Niemand antwoordde. De macht van Amanda was bijna tastbaar. Sigaretten trilden in bruin berookte vingers, wenkbrauwen trilden, angstige blikken kruisten elkaar. Ze pakte de witte telefoon die voor haar stond, nam de hoorn van de haak en drukte een nummer op het cijferbord in.

„Jullie mogen de therapie beëindigen en overgaan op overgangsmethode vier,” sprak ze met snelle stem. „Last Vanessa weten, dat de staf hiertoe met algemene stemmen heeft besloten en spreek onze dank uit voor al datgene wat ze in het belang van onze instelling heeft gedaan. We zullen haar nooit vergeten!”

Er weerklonk geschater aan de andere kant van de lijn.

Terwijl Amanda de hoorn neerlegde, boog Henriëtte vriendin zich naar haar linker buurvrouw toe.

„Sorry,” flinterde ze haar toe. „ik was niet op de vorige stafvergadering... wat bedoelt Amanda met overgangsmethode vier?”

„We hebben vier methodes vastgesteld,” vertelde het meisje haar op zachte toon. „Methode een is de welbekende prik, die gebruiken we voortaan alleen bij uide of doodzieke mensen. Methode twee is de elektrische door de kogel. Methode drie is de geseling en wurging aan de mariepaal en methode vier is de galg.”

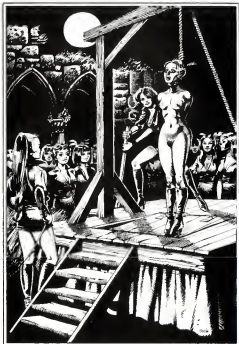
„Dus Vanessa wordt opgehangen? Jeminee, ik wou dat ik erbij kon zijn!”

„Kind, ik ook, maar ik denk dat Amanda dat niet wil, omdat ze bang is voor een eventuele weerstand onder ons. Ik...”

Niet op dat moment sloeg Amanda met gebalde vuist op de tafel. Het gerocemeros in de zaal verstoorde en ze hernam het woord. Ze nam een papier uit de grote map die voor haar lag, terwijl ze de meisjes vertelde nog niet een besluit te hebben genomen over de methode, die op hun nieuwste klient zou worden toegepast.

„Waar heb je hem vanochtend achtergelaten?” vroeg Henriëtte haar.

„Schierme vraag,” scherpelde de leidster. „In de Kamer der Zotte Dromen natuurlijk

Ik heb een slaapmiddel door zijn thee gedaan, voordat ik hem vanochtend zijn ontbijt bracht. Die ligt wel te roken tot vanavond toe. Apropos, ik heb hier zijn computer-formulier en daar staan een paar interessante antwoorden in. Zo staat bij zijn seksuele fantasieën: 'Ik ben verzot op slanke meisjes in strakke spijkerbroeken waarvan de pijpen eropzitten zijn opgerold, zodat de laarzen die ze eronder dragen goeddeels zichtbaar zijn.' Wie van jullie wil onze eerbetendaartige fatigist vernacht die gunst bewijzen? Niet allemaal tegelijk, hoor!"

Acht handen schoten bijna tegelijk de lucht in. Amanda keek stormvloedig om zich heen, dat had ze niet verwacht. Haar keus liet even op zich wachten...

Haar vinger wees uiteindelijk de vriendin van Henriette aan. „Vanavond om zes uur ga je in de genoemde kledij naar de Kamer der Zonen Dromen en daar blijf je tot morgenochtend zitten bij hem. In het levensmiddelenkastje in de keuken staat rechts bovenaan een groen blikje, waar het slaapmiddel in zit. Een lepel ervan is voldoende. Het is smaakloos, als je er maar om denkt, dat hij hetje niet in de thee ziet doen? Melden, het is al bewaard, we gaan mee. We stellen de discussie over de methode tot morgen uit!"

De stoelen werden naar achteren geschoven en ieder liep zo snel mogelijk naar de eetzaal. De vriendin van Henriette schoot Amanda een dankbare knipoog...

De 'therapeuten' maakten korte metten met Vanessa. Ze sloopten haar naar de galg, bonden haar handen en lieten het touw zakken. Haar ogen vulden zich met tranen, toen de lus om haar nek werd getrokken.

„Waarom heb ik dit verdiend?" snikte ze tegen het menze, dat het touw om haar nek aanmoedde.

„Dat is mijn zaak niet, Vanessa," antwoordde deze koel. „Bevel is bevel, dat heb jij ons soms bene altijd voorgehouden. Wij doen onze plicht en in feite interesseert het ons geen bal, wie we naar z'n grootje helpen." „En waag het niet om los te komen!" voegde ze er spottend aan toe.

Ze trad terug en gaf het menze, dat bij de handel naast de paal stond, een week. Langzaam opende het luk zich onder de voeten van de veroordelde. Warmteig knabbelde Vanessa met haar tenen over het wegnikkende hout, even nog ruttien deze op het luk, toen lieten ze los en het ruge touw beet zich vast in haar leverader...

Haar mooie lichaam schopte en haar benen leken te dansen in de lucht. Haar ogen pallden uit haar hoofd en haar oren zo verijnde gezicht werd verwoogen tot een afschuwelijk blaas masker. Een hoer gerochel stong uit haar mond op...

Weilasting koken de 'therapeuten' toe, tot ze haar doodstrijd had uitgestreden en haar lichaam leverloos aan het touw bungelde.

Grimmend liep een van hen naar voren, haalde een mes uit de schede aan haar riem en sneed het touw met een paar snelle halen door. Het lijk van Vanessa viel rechtstandig in het donkere gat.

„Zo, opgeruimd staat netjes" schamperde de beaite, terwijl ze het mes weer in de schede stak. „Verdorie, ik ben er bijna op klaar gekomen. Jullie ook?"

Die nacht bracht Jan met de vriendin van Henriette door. 's Avonds om zes uur had ze hem gezeid en hij was dadelijk weg van haar geweest, doordat ze de kledij droeg waar hij zo sterk op grilde. Ze was bij hem op bed gekropen en hij had net zo lang over de strakke spijkerstof van haar broek gestreken, tot het geil een donkere vlek in haar kruis had gevormd. Vervolgens was hij met zijn gezicht tussen haar benen gekruipen en hij had zijn longen volgezogen met de heerlijke lucht uit haar kruis, een zoete mengeling van koudig medegeil, pittige plasdampen en de bedwelvende geur van skatich gas uit de aars van een jonge vrouw.

Daarna had hij haar uitgekleed, alleen haar laarzen had hij haar weer aantrokken. Nu lag ze met hem te neuken. Dieper, steeds dieper schoot zijn hongerige pik in haar weke kut. Dikke, manlijke aderen schoven bij haar kintelaar langs en dat maakte haar zo heet, dat ze haar gelaarde benen om hem heen sloeg en met de nagels van haar vingers in zijn rug knibde.

„O...soosuu...spuit me toch vol...oe dan?" snikte ze. „Ik ben in geen tijden meer geweest...o, ik heb er zo'n behoefte aan..."

Haar flammes, waarin de stamper alsmar sneller op en neer beukte, brastie dikke klodders geil uit, die langs haar dansende billen afgleden en op de deken terecht kwamen.

Op eens perste Jan zijn lippen op de hare. Hij drukte haar stijf tegen zich aan en kostte al zijn sperma in haar husskende buik uit. Ze kreunde gemoed en sloeg met haar hakken op zijn kont. Half in zwijm bleef ze liggen, toen hij zijn pik langzaam uit haar spleet trok. Het zaad gulpte naar buiten, vermengd met dik vrouwenlijm.

„O, wat ben ik gelukkig," huppelde ze. „Kom dicht bij me liggen, zodat ik ben nog lang met klaar met je..."

Om even wurg ging de wekker. Slaapdronken stond het menze op en keek vertederd naar de snuikende man in het bed. Toen liep ze naarlind naar de douche.

Een half uur later stond ze aangekleed en wel in de keuken. De thee stond al op het elektrische kookplaatje. Ze opende het levensmiddelenkastje en zag het groene blikje staan. Een lichte aarzeling ging door haar heen, toen pikte ze het groene blikje op, opende het, vulde een lepel met het gele poeder en strooide dit in de hete thee. Ze roerde het om en goot een beker vol dampend vocht. Daarna nam ze een bord en legde er enkele voedingspilen op.

„Goeie, merd, wat was dat fijn vannacht!" zuchtte de jonge man, nadat ze hem wakker had gemaakt. Hij greep de pilen van het bord en stak ze tegelijk in zijn mond.

„Een gebakken eitje had anders ook wel gesmaakt," grinnikte hij.

„Toe, drink je thee nou maar op," drong ze aan, terwijl ze naast hem op de rand van het bed zat.

„Ben je altijd zo haastig?" geksheerde hij, terwijl hij de beker van haar aannam.

„Nu wel...ik moet weer naar mijn werk, weet je?"

Ze sloakte een zucht van verlichting, toen ze zag, dat hij de beker met grote slokken leegdrank.

„Zeg, gek he, ik weet je naam niet meer..."

„Ik heet Esther, ben je dat nu alweer vergeten?"

„Ja, ik ben toch zo'n slaapkop... gisteren heb ik ook zo lang geslapen en nou voel ik me weer zo slapertig... hoe... hoe zou dat... toch...”

Zijn hoofd sloeg achterover op het kussen en de beker gleed uit zijn machteloze vingers. Esther stond op, dekte hem toe en verliet op haar tenen de Kamer der Zoete Dromen.

Amanda was nog niet binnengekomen. De meisjes zaten met elkaar te praten. Naraweging keek Henriette haar vriendin aan, die net naast haar was neergestreken.

„En... hoe was het vannacht?”

„Moi, ik heb er haast geen woorden voor. Hij heeft me vier keer geraakt... 't raad loopt me nog steeds in 't kut uit... ik heb vannacht vijf al drie keer een schone slip aan moeten trekken!”

De flauwe glimlach op Henriettes gezicht verdween eenklaps en haar oogleden versmalden zich tot nauwe spleten.

„Ik gun je dat best, maar je moet je je hoofd niet op hollen laten brengen, want dan ben je nog niet met me klaar!”

„Wat... wat bedoel je eigenlijk?” vroeg Esther ongerust.

„Wat ik bedoel? Wat dacht je?” schamperde Henriette. „Je hebt me beloofd, dat je een voorstel voor methode vijf zou doen. Dat heb je gisteren niet gedaan, daarom eis ik van je, dat je je spatie idempot nu naar voren brengt.”

„Jij bent jaloers!” riep Esther uit. Een paar meisjes staakten hun gesprek en keken in haar richting.

„Hou je beidt!” siste de ander. „Die troelen hoeven toch zeker niet te horen, waar wij het over hebben? Ik waarschuw je voor vals sentiment. Oke, je hebt een leuke nacht gehad, maar voor de rest moet je hem vergeten...”

„Ja, maar hij was zo lief voor me,” protesteerde Esther.

„Moet je voor zo'n bevestiging je leven in gevaar brengen? Je weet toch, wat er met Vanessa is gebeurd?”

„Bring ik mijn leven in gevaar, als ik niet met mijn voorstel op de proppen kom?”

„Nou en of? Je vergeet mij! Wanneer ik Amanda vertel, hoe jij reageert, dan ga je voor de bijl. Je weet dromerische goed, dat je geen emotionele connecties met onze klanten aan mag knopen!”

„Rotmeid, ik heb nooit geweten, dat je zo gemeen was!”

Kwaad wendde Esther haar hoofd af. Net op dat moment kwam Amanda binnen. De meisjes rezen allen op. Esther kwam het laatste overend...

De leidster liep naar haar stoel, bleef even staan en ging zitten. Voorsnd keek ze langs de gezichten. Toen knikte ze en iedereen nam zwijgend plaats.

Ze stak een sigaret op en zoog de rook diep in haar longen.

„Methode vier is gisteren toegepast op ons aller Vanessa!” Ze sprak de woorden met opzet zo langzaam mogelijk uit. Oribewogen keken de meisjes haar aan, alleen Esther verbleekte. Ze voelde, dat ze veranderd was, sinds ze de nacht met die knappe jongen had doorgebracht.

„Ik heb de hofe therapie met die bewaaksters getuizeerd,” vervolgde Amanda. „en ik kan niet anders zeggen, dan dat de operatie optimaal is verlopen.”

Esther rilde en haalde haar vuisten. Ze had willen vragen, hoe Vanessa op dit alles had gereageerd, maar de woorden stakten haar in de keel.

„Het volgende punt op de agenda is de vraag, welke methode we toepassen op onze klient, die na al twee nachten in de Kamer der Zoete Dromen heeft doorgebracht. Bedenk wel, dat onze vier methodes aangevuld kunnen worden. Wie van jullie heeft een suggestie voor methode vijf? Niet allemaal tegelijk, algehele!”

Amanda's woorden spelden Esther door de ziel. Haar hoofd viel voorover en haar schouders schrokken. Henriette zag na haar kans schoon en ging staan. Haar vinger priemde vervelend in de richting van haar vriendin, die in had stikken was uitgebarsten.

„Amanda, hister! Zij was een mijn vriendin, maar nu is ze mijn vijand!” riep ze uit. „Ze heeft de nacht met onze klient doorgebracht en ze is daarbij volledig in zijn ban geraakt. Hartstocht, misschien zelfs liefde voor hem spelen haar na parten, waardoor ze zich buiten onze gemeenschap heeft gesteld. Ik vraag je haar daarvoor te straffen!”

„Volhard je in je dwalingen, Esther?” vroeg Amanda op ijskoude toon.

Twee betrouwde ogen keken haar aan. Het haterde meisje knikte.

„Ja, ik kan niet anders, hij was zo lief voor me.” fluitende ze nauwelijks verstaanbaar. „Dan is methode drie jouw deel,” antwoordde de leidster. „Henriette, stel haar onder de hoede van onze therapeuten en vertel haar, wat mijn besluit is.”

Esther bood geen enkele weerstand, toen haar vroegere vriendin haar van de stoel skurde en haar in de handgreep nam. De engelen des doods maakten schamperende opmerkingen, toen het tweetal de vergaderzaal verliet...

Gramscand keek Henriette toe, toen de 'therapeute' Esther ontkleedde en aan de martelpaai bonden. De geseling die erop volgde maakte haar zo geil, dat ze zich onrechtvaardig hielden stond te vingeren.

Het beekidshont meisje hing weldra als een bloedend wrak in haar boeien. Het was een geluk voor haar, dat een van de 'therapeuten' een einde aan haar lijden maakte door het wurgkoord om haar hals te snoeren. Stupprekend kwam ze aan haar eind, terwijl Henriette zich vingende en met een laide gil klaarkwam...

„Ik zie, dat Henriette weer is teruggekeerd,” sprak Amanda. „Is de uitvoering van methode drie geheel naar wens verlopen?”

„Zonder twijfel,” antwoordde de aangesprokene. „Ik ben er bij geweest van begin tot eind. Halde voor onze therapeuten, zij hebben...”

„Lofuitingen voor onze therapeuten zijn niet nodig, Henriette!” onderbrak de leidster haar keel. „Ze doen gewoon hun plicht en daarmee basta. We hebben de vergadering opgeschorst, tot jij terug kwam. De vraag is nog steeds, welke methode wij op onze jonge klient toe zullen passen.”

Uitings spiong Henriette op en poneerde een voorstel, dat zelfs Amanda ademloos naar haar deed luisteren. De jonge vrouw, die geen gemide karde, vertelde er echter niet bij, dat methode vijf afkomstig was van haar vriendin, wier levenloze lichaam reeds bij dat van Vanessa onder de gely was gesloten.

Een vurige blik brandde in de ogen van Amanda, zodra Henriëtte uitgesproken was en weer was gaan zitten.

Haar stem berde engzaam en haar fraase boezem ging heftig op en neer, toen ze Henriëtte toesprak. „Ik zet opas, dat lofzettingen voor onze therapeuten niet nodig waren en datzelfde principe lukte ik voor jullie, ook al zijn jullie het leerkorps, waarop ik mijn vertrouwen heb gesteld. Na geloof ik echter een uitzondering te moeten maken... voor jou, Henriëtte! Meiden, ze heeft een daverend applaus verdient! De methode die zij naar voren heeft gebracht is een spelde bekering van al het menselijke verdien, dat wij tot nu toe hebben vernietigd!”

Henriëtte bloosde en voelde een enorme kramp in haar flammes, toen iedereen in de handen klapte. Zelfs Amanda deed mee...

Driftig timmerde de leidster met haar knokkels op de tafel. Het gejuich, dat was opgeslagen, verstond als bij toverslag.

„Henriëtte, het spreekt welhaast voor zich, dat jij onze klient gedurende zijn laatste nacht in het land der levenden zal begeleiden. Ik voor mij zal ervoor zorgen, dat onze therapeuten de nodige instructies krijgen om methode vijf – jouw methode – toe te passen te bereiden. We maken er een bijzondere gebeurtenis van. Morgenochtend vergaderen we met Jullie mogen een uur later opstaan. Morgenmiddag om vijf uur komen we weer bijeen. Onze gast zal daarbij tegenwoordig zijn. Vragen?”

„Nee, Amanda,” riep een stoffhang mege uit, dat overend was gekomen, „maar ik zou iedereen hier willen vragen op te gaan staan om daarmee de onvoorwaardelijke trouw aan jou te betuigen... het tijperk van Vanessa is voorged voorbij!”

Henriëtte was de eerste die zich verhef, meenderen volgden haar. Enkelin aanzelden even, maar hun drang naar zelfbehoed deed hen gauw zwichten...

Amanda richtte zich op en voelde haar borsten zwellen. Ze sloeg haar armen over elkaar en keek trots in het rond.

„Laat niemand deze ontroerende eenheid onder ons verbreken!” riep ze met schorre stem uit. „De absolute macht is vanaf nu aan mij. En mocht het jullie ter ore komen, dat een van ons mij ontbouw wordt, geef haar dan aan, zodat we haar kunnen elimineren. Beschouw dit niet als verned, maar als een noodzakelijke voorwaarde om de macht die we met ons allen bezitten te handhaven en te versterken. Vanaf dit moment begint onze victorie... morgenavond meer daarover!”

Loom keek Jan naar het meisje dat naast zijn bed stond. Als door een nevel staande hij haar aan, maar hij herkende haar niet.

„Zie je niet, wie ik ben?”

Haar heldere stem maakte hem eensklaps klaarwakker. Hij sloeg de dekens weg en stonde haar zijn naakte lichaam.

„Mijn god, Henriëtte... ben jij het? Ik kan mijn ogen bijna niet geloven,” flistende hij. Ze pakte zijn hand vast. „Ik blijf de hele nacht bij je en je mag me neuken, zo vaak als je wilt,” vertelde ze hem. „Je kent me nog niet. Ik heb een kat die mijn bloed niet zaadt uit je lekkere tamp zal zuigen!”

Ze was een af gracie, toen ze haar bloot uitleed. Higgend keek Jan naar haar volle borsten, die door brede tepelvelken en spide teuten werden gesterd.

Gewillig trok ze haar strakke hotpants uit en ze gebedde, toen ze een hagelwit slipje van haar rode billen stroopte. Het geil slierde van haar kroezende spleet naar het flinterdunne broekje, dat ze achterloos op de grond wierp. Haar laarzen hield ze aan.

„Je moet je onvoorwaardelijk aan me overgeven, Jan!” lispelde het satanische meisje, terwijl ze zich naast hem neervielde. Het koude leer van haar laarzen beroerde de huid van zijn beeten en een stoot geil spoot uit zijn eikel, die zich langzaam maar zeker uit de zwellende slecht van zijn lul losmaakte.

„Neuk me, je leven en dood liggen in mijn hand!”

Haar woorden klonken hard en er trok een onaangetaste rilling door hem heen, maar de zoete balsen van haar hete lichaam, dat ze tegen hem aandrukte, bedwende hem. Even slechts was er een zwarte vlek op het beeldscherm van zijn roerige gedachten geweest, maar deze was in een mum van tijd weggevaagd door de onvoorstaanbare hartstocht die hem overmeesterde.

„Geef me je erewoord, dat ik je meesters ben,” drong Henriëtte aan, „zodra je dat gedaan hebt ga ik je lijn verwenen!”

„Mijn erewoord heb je,” antwoordde de jongen, terwijl hij zijn stevige armen om haar heen sloeg.

Vlug maakte ze zich uit zijn omstrengeling los. Haar gezicht schoot naar zijn stokstijve pik. Smachtend sloot ze haar lippen om de schokkende peal.

Hij stampte van genot, toen het pangs van haar tong over zijn beslijmde eikelspleet dastelde. Wellustig roog ze het geil uit zijn tamp en het duurde maar even, of hij smeekte haar trmde op te houden.

„Ik wil in je kat klarkomen, Henriëtte!” riep hij uit, maar ze pijnste hem door, net zo lang, tot de warme zaadrijp in haar hunkerende keel was gespoet.

Minnekozend geliden ze elkaar weer op. Ze perste haar gepussende spleet op zijn gezicht en hij leebderde uit alle macht de meldestroop uit haar buik. Tot ze zich op zijn pik het zakken en zich op hem uitstrekte...

„Naar me... neuk me... tegen de klappen op... geef me je zaad!” smikte ze.

Jan deed zijn uiterste best. Hij runde zijn tump op en neer in haar billende kutvlees... Zwetend en kreuzend liet hij zijn sperma in haar boarsmooder stromen. Ze schuimbde en krijste het uit, toen het kolkende zaad in haar krampende lichaam gulpte...

Hun neukhongel leek onverzettigbaar. Na een half uur rust, waarin ze in elkaars armen verstrengeld lagen, merkte hij haar in haar kont en haar darmen werden gevuld met een lading tintelend sap, die in geen enkel opzicht ondereedde voor de sperma-bom, die even tevoren in haar lekkende kut uiteen was geknapt...

By het licht van enkele schijnwerpers verlichtten de jonge „therapeuten” ’s nachts op de binnenplaats de taak die Amanda hun opgedragen had. Hun handigheid deed niet voor die van mannen onder. Enkele kerels van de staatspolitie hadden hun – na een telefoontje van Amanda – met een vrachtwagen enkele balken en een mechanisme bevestigd, dat in de kelders van de geveerde veiligheidsdienst werd gebruikt om gevangenen, die op de pijnbank waren gebonden, met bank en al opte richten om hen op die wijze beter te kunnen geselen.

Enkelin waren bezig om kail te graven. Anderen zaagden in het weerbarstige hout

van de langste balk. De elektrische zagen bruiden en piepten en zongen het 'hoogste lied'.

„Wat is dat toch voor 'n lawaai?“ vroeg Jan aan de jonge vrouw, wier kut hij met haar volgespoten.

„Dat gaat jou niets aan, deugst!“ zei Henriëtte zacht en ze gaf hem een hete kus op zijn wappelige wang. „Je moet je morgenochtend scheren, bah, wat heb jij een baard. Als ik niet oppas, haal ik mijn huid eraan open!“

„Verdorie, ik kan er niet van slapen,“ mopperde de jongen.

„Slapen? Ben je nou helemaal?“ protesteerde Henriëtte. „Met zo'n geile meid naast je? Vanger me, joh, dan kan je me striks weer afdien. Wacht, ik pak jouw geile tanglelois vast... ooch, wat een vette, wat een dikke... heerlijk... nou heb je toch zeker geen lust meer van die stampj, he, Jan?“

Hij sloot zijn ogen en gaf zich voor de zoveelste maal over aan de zinnelijke hitte, die het kreunende meisje op hem uitstraalde. De onheilspellende blik in haar half geloken ogen ontging hem ten enen male.

Toen hij in de middag wakker werd, vond hij zijn bed verlaten. Een kwellende onrust maakte zich van hem meester. Haastig at hij de pillen op, die op een bordje naast zijn bed lagen en liep naar de wastafel. Daar schoor hij zich en waste zich van boven tot onder, waarna hij zich aankleedde. Snel liep hij naar de deur, maar hij wist te vergeten aan de knak.

„Laat me eruit!“ schreeuwde hij en bonde machteloos met zijn vuisten op het paneel. Er weerklonken voetstappen in de gang. Een sleutel knerste in het sleutelgat en de deur vloeg open.

„En... wat zeg je van mijn feestmaal?“

Hij ging een stap achteruit en kon geen woord uitspreken. Daar stond Henriëtte in een schitterende uitmonstrering, die zijn hart bijna van slag bracht. Haar lange, blonde haar gilde op een strak vest van donker glanzend leer, dat haar stevige borsten gedeeltelijk bloot liet. Een brede riem omvatte haar snike middel en hield een leren mini-rokje op zijn plaats, dat omger haar kruis bedekte. Lerer laarzen stonden haar knakke benen, waarvan de sierlijke lijnen zich in de glimmende schachten onder haar knieën voorzetten.

„Je... je ziet er fantastisch uit, Henriëtte!“ stotende hij.

„Ik met alles, maar de andere meisjes ook. En dat allemaal ter ere van jou. Te gek, joh?“

„Wat bedoel je daarmee?“

„Wel, de komputer heeft ons de uitdaging verschaft en die wordt aanstonds door Amanda bekend gemaakt in een bijzondere vergadering, waarbij jij bij hoge uitzondering ook aanwezig moogt zijn.“

Jan verbleekte. De reus van geile geneugten die hij de afgelopen uren had ervaren verdween als sneeuw voor de zon en maakte plaats voor een verlamdende angst.

„Ik ga niet met je mee.“

„Je gaat wel met me mee. Ik beveel het je. Je hebt me vannacht je erewoord gegeven. Wanneer je verzet biedt, ben je een lafaard!“ zei ze op koele toon. „Verzet betekent

overigens kontrakbreuk en in dat geval leveren wij je over aan de staatspolitie. Geef je daar misschien de voorkeur aan?“

„Nee, mijn god, dat noef! Henriëtte.“

„Oke, ik zal straks met geen woord over je weigering reppen, hoewel ik er in feite wel toe verplicht ben. Kom, ze wachten op ons...“

Gehoorzaam liep hij met haar mee door de lange, spazruken verlichte gangen. Haar laarzen klakklaken naast hem en dat bezorgde hem een vreemd gevoel van opwinding. Zijn pik verstijfde met de sekonde.

Het geroezemoes in de vergaderzaal verstomde, zodra Henriëtte met hem binnenkwam.

Hij haastte, toen hij al de meisjes naar hem zag kijken. Ze leken hem met hun ogen op te vreten en hij ervoer een enorme spanning, die hem dreigde te verpletteren. Naast wezenloos liep hij achter Henriëtte aan. Deze leidde hem naar het eind van de lange tafel, waar twee lege stoelen klaarstonden.

Toen hij naast haar plaatsnam, zag hij verschillende meisjes met elkaar fluisieren, maar zijn blik werd al gauw getrokken naar de knappe jonge vrouw die aan het andere eind van de tafel versond naar hem zat te kijken. „Amanda, wier zoete flammes hij geproefd had? Zodra ze haar hand had opgeheven, werd het mausstil. Loud weerklonk haar stem door de grote ruimte en de gezichten van de meisjes, die tot nu toe op hem gericht waren geweest, draaiden zich in haar richting.

„Welkom,“ sprak ze. „De Societas Angelorum Mortis groet u. We verheugen ons erover u in ons midden te hebben, vooral omdat u zich aan onze zorgen hebt toevertrouwd. We hebben getracht u naar beste weten datgene te verschaffen, waar u volgens het door u ondertekende kontrak recht op hebt. Zijn we daarmee geslaagd? Aan u is het antwoord.“

Jan knikte wezenloos. Hij kon geen woord uitspreken op dat moment. Tientallen ogen brandden in de zijne en dwongen hem haar vraag bevestigend te beantwoorden. Hij knikte steeds door...

Een lud applaus brak zich baan. Het oeroverdovende geluid van klappende handen legde hem hem, het klonk als strengezing in zijn oren.

De hoofden van de meisjes draaiden zich weer naar Amanda toe, toen deze vervolgde: „Nog moet hebben wij zo'n tevreden klant gehad als u en dat is een taubaar bewijs voor de kwaliteit van onze organisatie. Genoeg hierover, ik weet dat u popel naar de uitdaging van de komputer, die al uw gegevens nauwkeurig heeft geanalyseerd. Wel, wij zullen methode vijf, een werkwijze die onlangs door een van onze medewerkers is samengesteld, op u toepassen. Die medewerkster zit overigens naast u, ze is u welbekend.“

Dromeng blikte de aangesprokene zijn begeleidster aan, terwijl er weer geestdijfing werd geklapt. Henriëtte glimachte hem toe en steek met haar hand over zijn bol staande gup. Het geil doorweekte zijn slup.

Als uit de verte klonk Amanda's stem. Eensklaps werd hij zich echter bewust van een onbekend gevecht dat boven zijn hoofd hang. Hij pakte de hand van Henriëtte beet en dwade deze van zijn kruis.

„Wat bedoelt u met methode vijf?“ vroeg hij met haperende stem.

Even was de leraar uit het veld gestagen, zijn vraag paste allerminst in haar programmering. Ze herstelde zich echter binnen een paar seconden.

„Hou me ten goede, dat ik uw vraag om verschillende redenen onbeantwoord laat,” antwoordde ze oppervlakkig. „Zoekt u zo vriendelijk willen zijn achter uw stoel te gaan staan!” Henriette en Monika, jellie weet wat je te doen staat!”

Hij schoof zijn stoel achteruit, stond op, deed twee passen naar achteren en legde zijn handen op de buitenleuning. Alle ogen richtten zich weer op hem. Hij wist zich met zijn houding geen raad en keek verlegen naar de tafel, waarop de asbakjes glinsterden in het koele neonlicht. Flusterstemmen weerklonken... een straal kolzweet maakte zich uit een van zijn oksels los...

Eenklaps pakte stevige handen zijn polsen beet. Vingers bewogen zich rap over zijn borst en trokken de knopen van zijn shirt los. Licht rikkeltken ze over de vloer. Zijn sandalen werden uitgetrokken, toen zijn sokken. De kou van het cement waarop hij stond leek zijn voetzolen te bevroren.

Toen zijn broek naar beneden werd getrokken, sloeg hij de handen voor zijn gezicht. Het geluister werd sterker, hier en daar hoorde hij iemand lachen. Werkzaamlijk tilde hij eerst zijn ene been op, daarna het andere.

Henriette trok zijn handen weg. Harde spot bleek in haar ogen.

„Ik wist niet, dat jy zo'n struvsogel waaf!” riep ze uit.

De spanning was gebroken, alle meisjes barsten in een hoonglach uit, terwijl Monika het slijp van zijn kont afschopte.

Zodra zijn geweldige tump zichtbaar werd, verstomde de hilariteit en maakte plaats voor een gesteren en gelijg, dat zijn woerps amper had. Ook Amanda keek met opengevallen mond naar de gepierde knots, die tevoorschijn was gesproongen. De enkelpejkte trots op de overweldigende knots van mannekeles, die als een stormaan naar voetenstak... het ged sherte in een grijze pegel uit de plaspleet op de grond.

Verschiende katten maakten doorweekt. Sommige meisjes kreunden en pnsenden hun angels in hun kraspende spieten, anderen vielen elkaar in de armen en staken hun vingers in elkaars soppende neusgaten...

Amanda liet hen even begaan, maar ze riep haar diemaresen al spoedig tot de orde, bang als ze was, dat de algemene opwinding uit zou lopen in een hysterie, die haar het gloeiende heft van de macht uit handen zou nemen...

□ □ □ □ □

Monika pakte zijn rechterarm beet en trok deze op zijn rug. Henriette legde er zijn andere arm overheen en drukte zijn polsen krakings tegen zijn billen.

Gelaten liet de naakte jongen alles over zich heen gaan. Een meisje met een paarde-staart trok de stoel weg, zodat iedereen hem goed kon zien, zijn trillende lichaam, zijn blonde schaamhaar en zijn trouwe tump. Tientallen meisjesogen stonden hem aan, hun herte blikken flitsen van zijn berwete gezicht naar zijn staander, waarop hebbelaue aderen zich steeds scherper aftekenden.

Opens voelde hij zow om zijn polsen. Het ruwe herrep schuurd over zijn huid en werd onmiddellijk strak aangetrokken. Hij wilde protesteren, de angst slooede hem

echter de keel dicht. Even trachtte hij zich nog los te rukken, maar het touw zat al strak om zijn polsen gesnoerd, de vuisdige vingers van Henriëtte trokken het er tussendoor. Glimlachend stond Amanda van haar stoel op en liep naar hem toe. Toen ze vlak voor hem ging staan, had Henriëtte net een platte knoop in het touw gelegd, waarmee ze haar slachtoffer had geboid.

„We zijn inmiddels op zo'n vertrouwelijke voet met elkaar komen te staan, dat ik je mag uitspreken. Daaruit spreekt tevens een stuk respect voor jouw voorbeeldige houding... Ja,” zei Amanda op kwasi-vriendschappelijke toon en het onigsm haar man, dat zijn blikken herhaaldelijk afgwaalden naar haar gebronde benen, die in glimmende laarzen waren gestoken. „Sorry, dat we deze onsympathieke maatregel moesten nemen, maar ik heb je vast laten binden om te voorkomen, dat jouw lichamelijke reacties aanstonds niet in overeenstemming zullen zijn met de nieuwe methode vijf, die op jou zal worden toegepast. Overigens, aan je uiterse forse penis te oordelen zou ik zeggen, dat onze voorzorgsmaatregel je bepaald niet onwettigvallig is geweest en...”

Ze werd onderbroken door een onbedaarlijk gelach en ze moest tot twee keer toe tot stilte manen...

Eensklaps werd zijn gezicht krijtwit. Hij beseefte, dat hij door de seksuele uitpattingen was vermoord en dat hij zo aanstonds ter dood zou worden gebracht. Zijn ogen toelden in hun kassen, terwijl hij wanhopig aan zijn boeien rukte.

„Wie helpt me?... Laat me leven!... Wat heb ik jullie misdaan?” brulde hij. Snikkend viel hij voor Amanda op zijn knieën neer.

Haar vingers woelden door zijn blonde haren. Rillend van verrukking keek hij naar haar peachtige benen. Hij rook de geur van haar laarzen. Zijn blik gleed omhoog en bleef rusten op het hagelwitte slipje, dat onder haar leren minisok haar gloeiende lui bedekte. Haar schor geflansterde woorden veranderden zijn woestheid in angst. Er was een godin aan het woord, die hem machteloos maakte, hem onderwerp aan haar grootse almacht. Een hemels vuur doorloofde zijn ledematen en verlamde zijn spieren, terwijl hij opstond.

Twee donkere kolen van vuur doorboorden zijn ogen, brandende lippen drukten zich op de zijne, vingers vol verzengende meidelof hiefkoosden zijn nek en verkwikkend leer vlijde zich tegen zijn eikel...

Toen Amanda zich van hem losmaakte, glibberde zijn geil over de glanzende voorkant van haar minisok...

○ ○ ○ ○ ○

Ze liep naast hem door de lange gang. Henriëtte en Motaka volgden hen op de voet. Achter hen liepen de andere mesaga, twee aan twee. Het geklik-klik van hun laarzen klonk hem als verleidelijke muziek in de oren. Zijn polsen waren grotendeels gevoelloos door het knellende touw, maar hij ervoer de pijn in zijn armen als een zoet geint.

„Amanda, vertel me, wat laat me te wachten?” hijgde hij.

„Je zult sterven op een houten bed!” antwoordde ze raadselachtig, terwijl ze een lange trap afdaalde. „Kijk, daar, achter die deur, ligt het grote gebang op je te wachten!”

De engelen des doods...

De leidster opende de deur. De binnenplaats zwam in het licht van felle schijnwerpers. De gevangene leek te verstensen, toen hij het verschrikkelijke marslag ontwaande. Met een afgrijselijke gezicht keek hij Amanda aan.

„Mijn god, zeg dat het niet waar is,” fluisterde hij ontzet en er was niets meer over van de kruisiging, die hem had bemeld, totdat zij de deur had opgedaan. Zijn knieën knikten en hij zou zeker onderuit zijn gegaan, als Henriette en Monika hem niet onder zijn zwellende dijen hadden opgevangen.

„Het is zo waar als twee maal twee vier is, joh!” antwoordde Amanda op bittere toon. „De laatste loodjes wegen nou eenmaal het zwaarst!” spatte ze.

Alsof hij lucht voor haar was, liep ze naar het kruis. Henriette en Monika sloepen hem voort, terwijl de anderen als een uitgelaten bende om hen heen zweerden, gillend en schreeuwend, hunkerend naar de slachting die plaats zou vinden.

Achter het kruis, dat op zijn slachtoffer lag te wachten, stonden de „therapeuten” in gelid opgesteld. Een van hen trad naar voren en overhandigde Amanda drie grote spijkers, een hamer en een paar stukken touw.

De twee meisjes stuurden hem tot vlakbij het kruis. Amanda stond triomfantelijk aan de andere kant, haar gelaagde rechterbeen op de lange balk geplant. De spijkers glinsterden in het scherpe licht.

Aan de uiterste wanhoop ten peere keek hij naar zijn smakbare doodsbed, terwijl het touw om zijn polsen werd losgemaakt. Een klaps begonnen de nerven van de kruisbalken voor zijn afgematte ogen heen en weer te golven. De grillige lijnen vormden zich tot stevige menigeborsten, waarvan de tepels hem toelochten als de verlokkelijke ogen van onweerstaanbaar schone engelen.

Zodra Henriette en Monika zijn polsen hadden bevrijd, grepen ze hem beet en dwongen hem op het kruis te gaan staan. Onder luid gejoel van de omstanders trokken ze hem achterover en spreidden zijn armen uit op de dwarsbalk. Daarna lieten ze hem los. Als verstend bleef hij liggen. Het geil gulpte uit de krater van zijn trots overreind staande pik.

Amanda loofde een diepe zucht en knielde bij hem neer. Het lichte gekraak van haar laarzen bedwelmde hem. Ze greep zijn tamp beet en begon het strakke vel rond zijn schaht op en neer te bewegen. Het getier om hen heen verstomde. Hier en daar werd zacht geknurd. Enkele meisjes vingden zich.

„Denk je eens in, dat je machtige pik in mijn kut zit geklemd,” lispelde Amanda. „Je maakt me zo heet, ooch, je geil stroomt over mijn vingers, ik loop leeg, net als jij...”

Een knijp liet ze zijn tamp los. Een kramp van onpeilbaar diep geluk schoot door zijn zachte lichaam, toen hij zag, dat ze de klodders van haar hand aflipte.

Hij sloot zijn ogen. Felle staip trekkingen voeren door zijn stercrum, waarvan kruidig mannelijk over zijn op barsten staande ballen stroomde. Amanda buigde van het geluk, toen ze de wees gaur rook. Ze sprong op en trok haar natte broekje uit. Ze knoerde het kruisige binnenstebeut en legde het op zijn gezicht.

Hij waande zich in het voorportaal van de hemel. Hij zette zijn tanden in het iele broekje en zoog het tittelende geil, vermengd met de zwaaz-zoete geuren van haar goddelijke aars, pretig op. Hij schoof met zijn kont over het ruwe hout en een scherpe splinter prangde zich in zijn vlees, maar hij merkte het amper, zooooo was hij vervuld van de

sappen die hij dronk, de ambrosijn uit het ranke lichaam van het wondermoete, ge-laarde meisje, aan wie hij zich met hart en ziel overgaf. Verwren deed hij zich dan ook niet, toen ze zijn armen en benen aan de balken vastmoorde, integendeel, hij strekte zijn armen gewillig uit en liet zijn ene been op het andere leggen, hij maakte zich een met het houten doodebed, dat zich onder hem bevond...

Met wijd opengespende ogen staarden de meisjes naar de gevangene, die door Amanda aan het kruis was gekneveld, terwijl ze zich vergaapten aan zijn machtige pols. Hun vingers seipten in hun doorweekte katten en vormden hielpen elkaar...

Amanda trok het broeke tassen zijn tanden vandaan en smet het naast zich neer. Hij keek met uitpuilende ogen naar de engelen des doods om hem heen. Hij raakte in een zinnelijke roes door hun ge-laarde benen, hun strakke mut's, hun begenige bliken. Vroemde gedachten toelden door zijn hoofd. "Dit kruis is de overwinning op de dood... ik heb de dood in mijn macht... ik moet lijdens om over hen te triomferen... hij komt niet als een dief in de nacht, maar als een dienaar die mij behoort... wat een verrukkelijke meiden... me ze een naar me kijken... zo heet... zo mooi..."

Rondom hem wemelde het van verrukkelijke jonge vrouwelichamen, sink gehuld in knisperend leer...

Een welhaast onvoorstaanbaar gevoel van erotische vernakking, gemengd met heer-lijke angst, nam bezit van hem, toen Amanda bij zijn linkerarm neerkwam. Haar ene hand omkleemde een hamer, tussen de deim en de wijfvinger van haar andere hand zat een lange spijker...

De zoete wijn, waarin zijn angst dreef, veranderde echter in bijtende azijn, zodra hij zich de gruwelijke werkelijkheid bewust werd.

"Genade," smeekte hij, "Amanda... ik bad je... oooooouw..."

Orbarmhartig werd de spijker tussen het touw doorgedreven. De punt boorde zich in zijn pols.

"Ik ga je kruisigen!" zei het meisje.

De hamer kwam pijnsnel neer op de kop van de dodelyke nagel. Het bloed spoot uit zijn halsaan en bevleete haar benen. Een tweede slag volgde...

De spijker boorde zich een weg door het weke vlees van de pols. De jongen schreeuwde om hulp en trok als een waanzinnige aan zijn boeien. Daarna volgde zijn andere arm. Enkele meisjes vielen flauw. Anderen echter gilden zich zoeter aan het bloedige schouwspel op, dat ze zich uitkleenden en elkanders katten klaarlukten...

Brullend van de pijn werd de jonge knaap aan het hout gekruisigd. Zodra Amanda zijn beide voeten had vastgespijkerd, maakte ze de touwen los en gaf de 'therapeutes' een teken...

Straftrekkend, krampend, gillend en snikkend werd de gekruisigde opgehesen. Leeg-bloedend, een boek snepende pijn, keek hij neer op naakte en half naakte meisjes-lichamen. Kwakken meidengels vulden zijn onlende neugaten. Amanda stond vooraan. Haar slanke vingers dansen in haar glibberige ket op en neer...

○ ○ ○ ○ ○

Nog eenmaal verhef zige trotse stamp zich, nog eenmaal vulden zijn pik-aderen zich

De engelen des doods...

met bloed, het weinige levenssap dat hem nog restte. Het ten dode opgeschreven zaad in zijn forse ballen kwam nog een keer tot leven en brandde zich een uitweg door zijn schokkende schacht.

En terwijl de gekruigde stierf, barste het sperma uit zijn zielogende lichaam, dat door de spijkers werd uitgescheurd.

Amanda opende haar mond en ving het spattende zaad op in haar dorstige keel. Ze zank op haar knieën en zag het warme mannebloed langs de kruispal sisselen. Laad slikkend kwam ze tot een orgasme. Een paar seconden later gaf haar gevangene de geest. Zijn hoofd viel voorover...

Krampend van genot zopen de meisjes elkaanders mannegeel. Hun kuitsen braken en hun armen walden en knetterden...

De orge duurde tot in de vroege ochtendstond. Boven hen hang een levenloze jongeman, wiens dood hen tot nieuw leven had gebracht...

□ □ □ □ □

Agent 3722, lid van de staatsveiligheidsdienst, noteerde kortselig, dat staatsburger Jan Dieriks geen gehoor had gegeven op het bevel te verschijnen.

„Vendomme, dat is de zoveelste, die zich voor een eenvoudige verkeersovertreding probeert te drukken,” gronde de agent. „Het wordt tijd, dat wij het woord 'routine-onderzoek' niet meer gebruiken, als we de een of andere klootzak willen wijzen op het feit, dat hij zijn richtingaanwijzer moet gebruiken, als-ie links- of rechtsaf wil!”

Hij deed een driftige trek aan zijn sigaar en stelde zijn kritiek op de computer in.

Twee minuten later liep zijn gezicht blauw aan. Een jonge vrouw, wier korte rok met bloed was doortrokken, strengde haar sterke arm om zijn nek en doorboorde zijn rug met een vlijmscherp mes. Rochkend viel hij voorover op de wal, waarop talloze luttelke gloedden...

Hennens rakte het bebloede mes uit de zielogende man en stak het in de leren schede, die op haar dij hing.

□ □ □ □ □

Tien tot de tanden gewapende engelen des doods overvielen het politiebureau. Twee van hen vielen onder de kogels van de wacht, maar de rest van de overmoedige meiden slaagde erin de bemanning vol lood te pompen...

De vrouwenrevolutie was begonnen. De meisjes schoten elke man neer, die zij in de nachtelijke stad tegenkwamen. Steeds meer vrouwen voegden zich bij hen. Een hete orge joeg als een bosbrand door de straten.

De radio studio werd door een grote groep dolgewonden meisjes bezet... onophoudelijk schalde een hysterische vrouw stem door de microfoon en reep haar seksuele notes op ten strijde.

Vele mannen werden door uitrancige meisjes uit ramen gegooid, anderen werden aan lantaarnpalen opgehangen. Een weerkende licht van bloed en verscheidend vlees hing welken in de wijken...

De engelen des doods...

Luid zingend liep Amanda aan het hoofd van een troep broodlonken engelen des doods door de Kalverstraat. Haar hart jauchte...

„We zijn onoverwinnelijk, Monika!” riep ze uit met overslaande stem, terwijl ze lesg over het lyk van een man sprong, die met opengesperde, maar dode ogen in een plas staande...

De veiligheidsman op de hoek van de Heiligeweg schouderde zijn machinepistool. Even aarzelde hij, toen hij het prachtige meisje in zijn vizier kreeg. Zijn pik verdikte zich, maar zijn plichtsbesef nam de overhand. Toen vuurde hij...

Amanda gaf een droge stiek en groep naar haar toe. Krimpend van de pijn rakte ze in elkaar, terwijl het bloed uit haar hartstreek stroomde...

Monika knielde bij haar neer en nam haar in zijn armen. De veiligheidsman holde weg, maar enkelen hielden hem in en maakten hem met hun messen af...

„Niet huilen, Monika,” hield Amanda, die haar einde voelde naderen. „Nog even en ik zal bij hem zijn, wiens dood ons tot deze strijd heeft opgewekt... haat en liefde kunnen een zijn... hij was een held... ik wil sterven... net als hij... neem het kommando over van deze heilige oorlog... More...”

De blik en haar blauwe ogen verstarde en haar hoofd viel opzij, tegen de borst van haar vriendin aan, wier hete tranen op haar blonde lokken vielen...

MARTIJN WAELEBURCH

Vervolg: Mia liet zich verkrachten...

Zijn handen hadden haar walsende billen omvat en dat gaf haar een enorm hitse sensatie. Opeens vroeg ze zich af, hoe de krulbol heette. Het irriteerde haar, dat ze zijn naam niet wist en dat ze in felte met een naamloze keel lag te naiten...

„Zeg... hoe... heet jij eigenlijk?” Haar woorden kwamen hoetend en stotend uit haar keel.

„Ik heet... Frans... en hoe heet jij?”

„Mia... Mja Franssen,” antwoordde ze kintend en keek hem lachend aan. „Je zoekt fantastisch, hoe?” voegde ze er in één adem aan toe.

„Je hebt gelijk, maar dat komt ook, doordat jij zo’n hemelse spetter bent!” antwoordde de knaap gevat. „Zeg, ga eens andersom op me zitten...”

Daar liet ze zich geen twee maal zeggen. Ze wipte van zijn paal af, draaide zich om en liet zich weer op zijn gespierde penis zakken. Met begerige ogen keek hij naar haar prachtige billen, die in een gelijkmatig tempo op en neer zoefden. Niet voor niets had hij haar van houding laten veranderen, hij was nu eenmaal gek op een rode meldekort en hij wilde zich de gelegenheid niet laten ontgaan dat bekoorlijke zitvlak voor zijn ogen te zien 'pierewaalen'. Zijn vingers streelden onophoudelijk over de gladde huid die doorkleefd werd door een donkere spleet waarin zich haar tweede neukgat verborg...

Opeens weerklonk een hard gebrul en gekreun in de slaapkamer: de jongen die op de vloer zat was blijkbaar klaargekomen. Vermoed en bevredigd rekte hij zich daarna uit en viel in slaap...

Frans en Min vermaakten zich uitstekend. Frans kwam in haar klaar en haar hart juchte. Teder was hij zelfs voor haar, want toen ze het op een gegeven moment wat koud kreeg, pakte hij haar nachtklak, dat over een stoel hing, en trok het haar aan. Daarna trachtte hij zijn pik in haar reet te stoppen, maar dat deed haar ontzettend veel pijn.

„Frans, doe dat niet... je scheurt me uit elkaar!“ jammerde ze. „Laten we weer gewoon gaan neuken... ik wil je ook wel pijpen, als je wat anders wilt, maar, lieverd, doe me dit niet aan... mijn reet is veel te nauw voor die enorme berchul van jou!“

Daarna vielen haar de schellen van de ogen. Vloekend gaf hij haar een gemeen pak ransel voor haar kont. Ze kreet het uit van de pijn...

Na de aframingeling boorde hij zijn pik in haar kwijlende vagina. En weer raakte het meisje in de ban van zijn stampende mannelijkheid, die haar tot in het diepst van haar nekkrocht raakte, maar haar harsens zetten zich in werking en overmanden langzaam maar zeker haar gevoel en haar zintuigen, die zich zonder slag of stoot aan de brute knaap hadden overgeleverd.

Nogmaals gingen haar gedachten terug naar die forse tenor, wiens stem haar als muziek van ragfijn goud in de oren had geklonken, toen ze met de repetitie bezig waren. Hij zou haar liefde kunnen schenken en zij zou hem er dubbel voor terugbetalen met haar geile lichaam. Hij zou haar mogen verkrachten, maar dan in de vorm van een spel...een veredelde herhaling van datgene wat ze nu meemaakte.

„Zeg, lief, is de lol er soms af?” gromde de man.

Mia schrok en hervatte de neukbewegingen. „Soerry, ik ben een beetje moe,” antwoordde ze haastig. „Hoe zou de lol eraf kunnen zijn met zo'n geile kerel als jij?” huichelde ze. „Dieper, Frans...nog dieper...oooh...wat verrukkelijk...spuit je leeg in mij...neuk me kapot...geilerik...oh...je moet je helemaal in me leegspuiten...Ik sta in brand...toe...toe dan...”

Het zweet parelde op zijn voorhoofd. Zijn lul schoot vliegensvlug op en neer in haar borendende spleet, maar het lukte hem niet om klaar te komen. „Ik...ik doe m'n best...” antwoordde hij met benauwde stem, maar zijn eikel ramde machteloos in haar kutjelees op en neer...

Haar gesegenheid voor hem verdween als sneeuw voor de zon en ze kreeg spijt van haar bevliging voor deze schodt, die alleen maar aan zichzelf dacht. Toch speelde ze mee. 'Verheerlijkt' keek ze hem aan. „Kom dan toch, schaf van me!” fleemde ze...

Met de moed der wanhoop wist hij zich toeh nog in haar leeg te branden, maar toen was hij ook zo uitgeput, dat hij als een zoutzak van haar afrolde. Mia wist wat haar te doen stond. Ze pakte een van de koorden waarmee ze haar hadden vastgebonden, trok hem de armen op de rug en snoerde zijn polsen vast. Datzelfde deed ze bij zijn makker, die luid snurkend op de vloer lag en nauwelijks merkte wat er gebeurde, toen zijn armen werden geboid... Opgelucht liep het meisje naar de telefoon. Ze pakte de telefoonhoorn en zocht een nummer op. Even weifelde ze, toen ze de smekbeden van Frans achter zich hoorde. Ze keerde zich om en spuwde in zijn richting. Daarna draaide ze het nummer...

„U spreekt met de rijks politie...“ sprak een zwijg mannestem. Ze barste in tranen uit. Besluiteloos legde ze de hoorn weer op de haak...

MARTIJN WAELEBURCH

**WAT? NOG
GEEN ABONNEE?
VOORUIT! VUL DIREKT
ONDERSTAANDE
BON IN!**

ABONNEMENT

Ik abonneer mij voor de 6/12* komende nummers, ingaande met nr.
Het bedrag ad f 40,- / f 75,-* voor 6/12 nummers

- ☐ heb ik bij deze bestelling ingesloten.
- ☐ heb ik gestort op giro nr. 2032044 ten name van uitg. Biofoto, Groningen, onder vermelding 'Abonnement S.M.'.
- ☐ wil ik betalen door middel van een akseptgirokaart, die ik gaarne per omgaande van u ontvang.

- * Doorhalen wat niet gewenst wordt.
- ☐ Duidelijk invullen a.v.p.

Naam:

Adres:

Plaats:

Land: